

CHLOE NEILL

KRVAVÉ
HRY

FANTOM Print
2020

Copyright © Chloe Neill, 2014
Translation © Petra Kubašková
Cover © Tony Mauro

ISBN 978-80-7594-076-6

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

KAPITOLA 1

MAGIE KAŽDODENNÍ

*Začátek března
Chicago, Illinois*

Blesky foťáků cvakaly a on stál vedle mě, muž s dlouhým a štíhlým tělem, hluboce zelenýma očima a zlatavými vlasy. Měl na sobě šortky, sportovní boty a triko s dlouhými rukávy, které obepínalo pevně svazky jeho trupu. Vlasy, které mu jindy splývaly na ramena, měl spletené dozadu do copánku a kolem krku se mu blyštil stříbrný přívěsek, který jej označoval jako cadoganského upíra.

Nebyl však pouhým upírem. Ethan Sullivan byl Mistr Cadoganského Domu.

Stál pod žlutým obloukem, který se klenul nad startovní čárou, o kousek dál ubývala čísla na časomíře směrem k nule, a ani v těch běžeckých botách a s rukama v bok se nedalo přehlédnout, že byl Mistr. Už od pohledu to byl vůdce svých lidí.

Podíval se na mě, obočí měl vyklenuté v tom svém obvyklém panovačném výrazu. „Ochránkyně. Vypadáš, že si to užíváš až moc.“

Stáhla jsem si dlouhé tmavé vlasy do culíku pomocí gumičky, kterou jsem nosovala na zápěstí, a dlouhá ofina mi padala do čela. Taký jsem byla oblečená v běžeckém – mikinu s logem Cadoganského Domu, běžecké legíny do poloviny lýtek a neonově oranžové boty, které přímo byly do očí a na které když jsem pohlédla, musela jsem se usmát. Jenže tento úbor nebyl jenom pro zábavu; plnil svou funkci. Musel, jestli chci dosáhnout svého cíle: porazit Ethana Sullivana v cíli.

„Mám šanci pokořit tě před publikem. To se mi nestává každý den.“

Ethan odfrkl a oči mu pobaveně zajiskřily. „Nemám v plánu nechat se

od tebe pokořit, Ochránkyně. Jsem ale připraven postarat se, aby to bylo zajímavé.“

V očích měl žár, z něhož jsem se málem zarděla. Měli jsme však obecnostvo, a tak jsem to potlačila. „Jak to myslíš – zajímavé?“

„Večere. Podle výběru vítěze.“

Jakožto milovnice jídla jsem nezaváhala. „Dohodnuto.“

„Ještě jsem to nedořekl,“ upozornil mě s prohnáním úsměvem. „Večere dle výběru vítěze – v oblečení také podle výběru vítěze.“

„Ráda na tebe koukám v džínách,“ odvětila jsem. Všeobecně dával přednost nóbl oblečení před pohodlným, ale v distingovaném francouzském obleku a italských polobotkách nedokázal běhat dokonce ani on. Jestli se však dalo něco vypořadovat z pohledu v jeho očích, neměl v úmyslu džínovinu, kůži ani vlnu.

V odpověď si jenom odfrkl.

Ted' v březnu měl vzduch v Chicagu pořád ještě příchut' zimního chladu. Vládu zimy už ale téměř přebíralo jaro a po stranách dráhy stála tisícovka lidí, aby přihlížela Cadoganskému běhu, závodu, který jsme pořádali proto, aby-chom vybrali peníze pro chicagskou potravinovou banku.

Byla jsem předsedkyní cadoganského zábavního výboru a nedávno mi bylo připomenuto, že je důležité taky dávat. Rozhodla jsem se tudíž, že charitativní událost bude to pravé, a právě proto jsme nyní za chladné jarní noci stáli v Grant Parku a připravovali se spolu s několika stovkami přátel uběhnout tři míle. Zatímco Malík, Sekundant našeho Domu, se zdržel účasti (a zůstal oddělen od Ethana z důvodu následnictví), ostatní se sešli v běžeckém oblečení na malé přátelské klání. Luc, kapitán cadoganských strážů, s tmavě plavými vlnitými vlasy. Connor, mladý upír z mé iniciační skupiny s povahou dobře zaopatřeného pohodáře. Brody, nový cadoganský strážce s nohama dlouhýma jednu míli, které se mu dnes v noci budou nejspíš moc hodit.

To však neznamenalo, že ten závod bude jen samá legrace.

Chicagští nadpřirození si prožili krušné časy, ale v posledních několika týdnech to vypadalo, že se vztah lidí k nim zlepšil. Ethan byl zproštěn obvinění z chladnokrevného zabití upíra; stalo se to v očividné sebeobraně, protože jsme byli v Cadoganském Domě napadeni. Můj dědeček, Chuck Merit, byl už zase zpátky na pozici oficiálního ombudsmana nadpřirozených ve městě a pomáhal upírům, kožoměncům, říčním nymfám a dalším se všelijakými problémy. Přelétavé kyvadlo lidských emocí se opět vychýlilo směrem k lásce. Jistě, našli se tací, kteří nemohli upírům přijít na jméno. I upíři mají své hejtry. Kritiky, kteří spřádají upíří konspirační teorie. Ale také mají své fanoušky, třeba členy fanklubu Ethana Sullivana.

Většina z lidských diváků, kteří se tlačili za mantinely, na sobě měla trička s obrázkem Ethana a placky s nápisy I ♥ ETHAN. K mému velkému překvapení však nebyl Ethan jediným cadoganským upírem, který měl mezi diváky své příznivce. Několik fanoušků si přineslo ručně psané transparenty I ♥ MERIT a také trička #1 OCHRÁNKYNĚ, což bylo super, ale zároveň mě to trochu znervózňovalo.

Žena na opačné straně mantinelu držela v ruce lesklou fotografii velkou osmkrát deset palců a nesmývatelný fix. „Ethane! Ethane! Můžeš mi dát autogram?“ Tvář měla vzrušením úplně zrudlou a ve vytřeštěných očích příslib.

„Tví fanoušci čekají,“ řekla jsem s úsměvem.

„Mojí nejoblíbenější fanynkou jsi ty,“ řekl a potom mě před zraky fotoaparátů, diváků a televizních vozů políbil.

Když se opět narovnal, cítila jsem, že mám růžové tváře, a Ethanovy obdivovatelky s vervou ječely. Očividně bylo jedno, koho jejich zlatý bůh líbá – samotný pohled na něj, když vůbec někoho líbá, jim stačil k tomu, aby se dostaly do varu.

Vzhledem k tomu, jaký žár měly v očích, jsem nepochybovala, že by mě zcela bez výčitek odkoply z cesty, jenom aby se dostaly o kousek blíž k němu.

„No tak,“ řekla jsem mu. „Běž za svými obdivovatelkami. Dej jim pár podpisů. Pro Dům je to dobré píár.“

Loupl po mně očima a usmál se. „Nebojíš se, že se mě některá z těch fanynek pokusí odloudit láskyplnými slovíčky?“

„Ach, jistě že to zkusí,“ řekla jsem. „Ale nemám obavy, že by ses mi nevrátil.“

Měl tak hezký úsměv, až jsem z toho jihla. „Protože tě nekonečně miluju?“

„Samo sebou,“ řekla jsem.

A taky jsem u sebe měla klíčky od auta.

Každá dobrá reklama nám teď byla vhod. Měla jsem totiž nepříjemné tušení, že se vlna zase obrátí; lidé vždycky hledají nějakého toho obětího be-ránka. Nadpřirození jsou snadný terč.

Lidé však nebyli naším jediným problémem. Cadoganský Dům nedávno opustil Greenwichské prezídium, evropskou upíří radu, která vládne evropským a severoamerickým upírům – ale odchodem z prezídiu jsme nezískali klid. V prezídiu to vřelo. Někteří členové této rady nenáviděli náš Dům; jiní nenáviděli lidi. Tahle organizace byla celkově vzato úplně mimo moderní svět.

A Ethan, který se právě vydal vstříc davu, oficiálně usiloval o to, aby se v prezídiu ujal vedení. Před týdnem jim to poslal písemně. Což byl trapas,

protože Prezídium už svého vůdce mělo – byl jím Darius West, mocný upír, který se vlivem pletek s jedním americkým sériovým vrahem emocionálně zadrhl, což byl v případě někoho nesmrtelného úctyhodný výkon. Ethan poté, co se ujistil, že Dům a jeho finance jsou v pořádku, ohlásil svou kandidaturu a od té doby jsme zatím nic neslyšeli.

Darius měl několik možností. Upíři zbožňovali pravidla a Kánon, soupis upířího práva o několika svazcích, nabízel hned tři oficiální odpovědi na Ethanovu „Čestnou výzvu“ (upíři rovněž zbožňovali velká písmena na začátku názvů). Podle Kánonu mohl Darius odpovědět troufale, dát mu odpověď „Důvtipem“, což jsem si já osobně vykládala jako: „Tak pojď!“ nebo: „Pojď si to rozdat.“ Darius mohl vyzvat Ethana na duel, zřejmě katanou, jelikož to byla mezi upíry oblíbená zbraň, případně „pomocí Všech Domů“, což v podstatě znamenalo, že Darius mohl vyzvat všechny ostatní upíří Domy, aby se spojily proti tomu našemu.

Zatím nic z toho neudělal, a to mlčení bylo snad ještě víc znervózňující než přímý útok. Mezitím Ethan obvolal Mistry ostatních Domů, které patřily ke cadoganským spojencům – jejich insignie byly umístěny nad dveřmi Cadoganu, aby si pojistil podporu.

Rozhodli jsme se uspořádat tento běh, ale určitě a očividně jsme měli Ethana pořad na očích. Já jsem byla Ochránkyní Domu a jeho bezpečí bylo jednou z mých priorit. A měla jsem v davu spojence: zaměstnance mého dědečka – Catchera Bella, čaroděje, a Jeffa Christophera, kožoměnce – stejně jako členy Rudé gardy, organizace upírů, jež měla dohlížet na Prezídium a na dvanáct amerických upířích Mistrů. Rudá garda zde byla inkognito.

Spolu s Jeffem a Catcherem tu stála i Catcherova přítelkyně a moje nejlepší neupíří kamarádka Mallory Carmichaelová – právoplatná čarodějka. Modré ombré vlasy měla vyčesané do vysokého drdolu a v ruce malý cadoganský papírek. Tím na mě teď zamávala a s úsměvem v modrých očích mi ukázala velmi nadšené palce nahoru.

Členové Rudé gardy na sobě měli trička s nápisem Midnight High School jako poznávací znamení. Byl mezi nimi i vysoký, pohledný muž s kaštanovými vlasy, můj partner z Rudé gardy, Jonah, který stál poblíž ženy, jež náruživě trásla svým dekoltem, když Ethan rozdával podpisy. Zpražila jsem ji pohledem, ale její oči po mně jenom sklouzly. Nebyla jsem objektem jejího zájmu.

„Ony prostě předstírají, že my tady nejsme.“

Zasmála jsem se na upírku vedle sebe, ženu s blond culíkem, sytě růžovým tričkem a černými legínami, které obepínaly její dlouhé nohy. Byla to Lindsey, jedna z cadoganských strážkyň a Lucův miláček. A Luc měl taky fa-

noušků na rozdávání, mužských i ženských, kteří se hihňali pokaždé, když si odhrnul neposlušné lokny z očí. Podle přidrzelého úsměvu na tváři to vypadalo, že mu ta pozornost vůbec nevadí.

„Lidi, nebo upíři?“ řekla jsem.

Lindsey odfrkla. „Dobrá otázka. Nejsem si jistá, jestli by si mě teď Luc vybral z řady. Zvláště když támhleta vystavuje kůzlátka.“ Kývla směrem k ženě s hlubokým žlábkem ve výstřihu, která měla přes dekolt vytetovaný černý nápis *Lukózní*.

„O tomhle bude mlít do nekonečna,“ souhlasila jsem.

„Ty máš aspoň svoje vlastní fanoušky. Tamhle je jeden velmi jedlý chlápek, který z tebe nespustil oči. Na tvých dvou hodinách,“ řekla a já se tam jakoby mimochodem podívala.

Měl tmavou kůži a oholenou hlavu a pod šťavnatými rty úzkou bradku. Tmavohnědé oči měl posazené daleko od sebe. U koutku levého oka měl malé tetování ve tvaru pľlměsíce.

Jeho pohled byl přímý, zvědavý a zcela soustředěný na mě.

Ohlédla jsem se zpátky na Lindsey s otevřenou pusou. „Ten je úžasný.“

Kývla. „Vidíš? Tvoji vlastní fanoušci. Dokud ho Ethan nezblejskne a nezmydlí ho do krvavý kuličky, je to dobrý. A i kdyby to udělal,“ řekla Lindsey, zakřenila se a protáhla si nejdřív jedno, pak druhé lýtko, „tvůj náhradní fanklub je hned tamhle.“ Ukázala na ombudíky, jak jsme říkali Jeffovi a Catcherovi.

„To nejsou fanoušci, patří do rodiny.“ Možná ne po genetické stránce, ale po té duchovní určitě. A vzhledem ke Catcherovu tričku s nápisem: ANO, VŠECHNY NENÁVIDÍM, nutno taky dodat, že i navzdory jejich osobitým povahám.

„Kromě toho. Jsou ve službě.“

„A když už jsme u toho, cítíš něco?“

Upíři dávali přednost boji s katanou a moje vlastní zbraň byla temperována mou krví, takže mi dodávala schopnost vycítit ostatní zbraně v dosahu. Mentálně jsem nastavila své smysly tak, abych ignorovala skryté čepele, které u sebe měli členové gardy, a doposud se mi dav zdál čistý.

„Ne,“ řekla jsem a prozkoumávala ty, kdo postávali kolem, usmívali se a fotili. „Zatím všechno v pohodě. Doufám, že to tak i zůstane.“

Lindsey odfrkla. „Drahoušku, jsme upírky. Určitě to tak nezůstane.“

Žel bohu to byla trefná poznámka.

„Dobrá, běžci,“ řekl velitel závodu do megafonu. „Do startu zbývá necelá minuta. Prosím, připravte se.“

„Hodně štěstí,“ řekla Lindsey a stiskla mi paži. „Budeme hned za tebou.“

Kývla jsem. „Tobě taky hodně štěstí. A bystré oko.“

Mrkla. „Jako ostříž.“

Ethan se k nám připojil, pro jistotu si ještě převázal vlasy kouskem kůže, a pak už jsme se přesunuli dopředu do chumlu běžců, kteří si protahovali zadní svaly na nohou a kroutili se v pase, aby se rozcvičili.

Usmál se na mě a já potlačila prudkou choutku, která mě proklála jako kopí – a taky nakopla můj srdeční tep líp než jakákoli rozcvička.

Ethan se naklonil, lokty a kolena pokrčené. „Připravená, Ochránkyně?“

„Vždycky,“ ujistila jsem ho rovněž s odzrlým úsměvem. Zakroužila jsem rameny, zaujala stejný postoj jako on a připravila se k rozběhu.

„Ke startu připravit!“

„K večeri bude *poulet à la bretonne*,“ sdělil mi Ethan v očividné výhrůžce, v níž, jak se domnívám, zaznělo cosi o francouzském kuřeti.

„Pálivá křídélka,“ kontrovala jsem a Ethan se oklepal.

„Ted!“ křikl velitel závodu a vzduch prořízlo pronikavé zatroubení.

Vydala jsem ze sebe každičkou unci síly, kterou jsem měla, a vyrazila ze startovní čáry, získala před Ethanem maličký náskok a valila jsem to ulicí. Upíří síla byla různá. Někteří upíří byli super silní a super rychlí; jiní měli sotva víc síly než lidé. Já měla našťestí obojí. A totéž platilo pro Ethana.

Rozhodla jsem se pro agresivní start, vyrazila jsem prudce vpřed a chtěla mu hned na začátku utéct. Musela jsem jenom doufat, že udržím tempo a nedojde mi pára ještě před cílovou rovinou.

Už po dvou uběhnutých blocích jsem zjistila, že to možná bylo jenom zbožné přání. Byl vyšší než já, měl delší nohy, a ještě k tomu pořádně silně a rychlé. Srovnal se mnou tempo a držel se vedle mě s odhodlanýma očima a uvolněným úsměvem.

Boeuf bourguignon, řekl mi Ethan v hlavě, když aktivoval naše mentální spojení.

Opečený brambory s dušeným, nedala jsem se. V téhle hře mě neporazí. Byla jsem vysoká a stíhlá díky rokům baletu a svému upířímu metabolismu, ale v jídle jsem se vyznala stejně dobře jako Ethan v investicích a evropských botách. Oplatit mu podobnými výhrůžkami byla pro mě hračka, při které se nezapotím.

Což bylo dobře, protože o pocení už se postaral závod. Jeli jsme jako mašiny, každý kloub a sval se precizně hýbal a my byli rychlí jak zízivá čára.

Neviděla jsem zbytek smečky, ale slyšela jsem je za sebou – vedoucí běžci byli v hloučku za námi a očividně jim nevadilo přenechat souboj o vítězství Ethanovi a mně.

A my tedy souboj vedli. On byl připraven nedat mi to vítězství zadarmo,

ani přistoupit na večeri s hranolky a dušeným nebo masem na špejli. Jenže k tomu si nestvořil slabou upírku. Ani já to nemínila vzdát. Podívala jsem se na něj, viděla pot, který se mu perlil na čele, zatnula jsem břicho a zabrala. Přidala jsem a zároveň koukala do tmavé ulice po nějaké hrozbě.

Jako pseudočlenka stráže našeho Domu jsem každý den trénovala a teď jsem získala drobný náskok. Centimetr po centimetru jsem se ujmala vedení, krev mi proudila v žilách a srdce bušilo. Dvě stopy, pak tři.

Chicagští policisté na motorkách blokovali křižovatky, a když jsme je míjeli, mávali na nás a pískali. Obytné bloky se rychle míhaly kolem, beton a sklo v centru Chicaga, kavárny a obchody pro turisty. Podél ulice stály řady lidí, někteří zvědaví, aby se na nás mohli podívat, jiní měli nepěkné transparency, které hlásaly, že když se objevíme my, nastane konec světa. Jelikož upíři žili po boku lidí od úsvitu věků, smutně to postrádalo logiku.

Zatočili jsme na Státní, uháněli směrem k řece Chicago a potom dál přes zvedací most přes silnici. Ethan byl jenom krok za mnou, zřejmě záměrně, nechal se mnou vést, aby si to usnadnil.

V mém zájmu však nebylo mu cokoli usnadňovat.

Ve stejném duchu uběhla jedna míle, pak dvě. Začínaly mi těžknout nohy únavou, ale ignorovala jsem to, přemohla to, ještě víc jsem zabírala. Možná to bylo nesprávné nebo dětinské, ale chtěla jsem vyhrát. Milovala jsem Ethana a respektovala ho, ale dneska v noci jsem ho chtěla porazit. Chtěla jsem ho v cíli předběhnout, zažít triumfální vítězství a oslavit to jídlem tak hrozně smaženým, obaleným v těstě, a tak hrozně průmyslově upraveným, až by bylo k nepoznání.

Vběhli jsme do poslední zatáčky na cílovou rovinku.

Upřela jsem pohled na oblouk v cíli, neměla oči pro nic jiného a každým svalem v těle jsem poháněla nohy, aby běžely rychleji, rychleji, rychleji.

Ale pak jsem je slyšela, fanyanky ječící u cílové pásce. „Ethan! Ethan! Ethan!“ Skandovaly jeho jméno, doufaly, že vyhraje. Čekaly na to, až vyhraje. Byl jejich superstar.

Chtěla jsem ho porazit... ale zdaleka jsem si to nepřála tolik, jako ony chtěly, aby vyhrál. Moje vítězství by znamenalo zábavu pro mě. Jeho vítězství by přineslo radost jim všem.

V duchu jsem si krátce zanávala a přistoupila na to, že co chci já – pořádně mu to natřít a donutit ho sníst středozápadní dušené se zeleninou, až mu farmářský dressing poteče ze všech pórů – není ničím, co bych musela mít za každou cenu.

Můžu mu přenechat tohle vítězství, které bude triumfem pro něj a jeho obdivovatelky. Vzpruha pro jeho ego a upevnění jejich fanouškovské náklon-

nosti. Lidští fandové nejsou samozřejmost. I když bez té jejich fan fiction bych žít mohla.

S úsměvem jsem si však pomyslela, že i když mu dopřeju výhru, pěkně se postarám, aby se o ni musel zasloužit.

A taky že ano. Přidala jsem ještě víc, zvyšovala tempo, mé nohy se míhaly tak rychle, že jsem div nepřestala cítit prsty. Slyšela jsem za sebou jeho kroky, jeho namáhavý a zuřivý dech, vůni jeho kolínského, jež stoupala z jeho zahřátého a hbitého těla.

Čekala jsem, až před námi zůstane pět stop... a pak jsem zůstala o krok zpátky. To bude stačit.

Ethan protrhl královsky modrou stuhu v cíli a já byla jen pár kroků za ním. V davu propukl takový jásos, jako by Cubs vyhráli ligu.

Ethanovi se vzdouvala hrud', když na mě pohlédl, povytáhl obočí a také jeden koutek úst. Tělo se mu lesklo potem a byla to docela podívaná.

„Myslím, že jsem vyhrál,“ řekl, se zářivým úsměvem vykročil ke mně a ženy zatím zběsile křičely jeho jméno. Možná řvaly – a nabízely mu, že mu dají děti a spodní prádlo – ale on šel dál ke mně. Vzato kolem a kolem jsem vyhrála já.

Políbil mě na čelo. „Dobrá práce, Ochránkyně. Byla to dobrá snaha.“

„Dělala jsem, co jsem mohla,“ řekla jsem a doufala, že moje pokora působí uvěřitelně. Protože uvnitř jsem si velmi užívala fakt, že bych ho pravděpodobně dokázala porazit. A to už bylo samo o sobě úspěchem.

„A nyní budu moci jíst to nóbl francouzské jídlo, které neumím vyslovit.“

„Tak zlé to nebude,“ řekl. „Požádám Margot o nějaké návrhy.“

Margot byla šéfkuchařkou našeho Domu. „Žádný šneky,“ řekla jsem. „Ani nic, co má víc než čtyři nohy. A nic, co by bylo podobné pavoukovi.“

„Cos vyjmenovala, je stejně kuriózní jako tvé chutě,“ pravil, „ale jsem si jist, že vymyslím něco zajímavého.“

„Gratuluj!“ řekl vedoucí závodu a energicky nám potřásl rukama, než nám podal medaile. Byly stříbrné a měly tvar Cadoganského Domu a zavěšené byly na hrubě tkané stuze v námořnické modři. Sklonila jsem hlavu, aby mi ji mohl pověsit na krk, a pak jsem sledovala, jak totéž udělal s Ethanem.

„Úžasná podívaná,“ řekl, ale tvářil se přitom provinile. „Vedou si upíři záznaky? Sestavil bych oficiální tabulku, kdybych to býval věděl – ale bylo to prostě moc rychlé.“

„Žádný strach,“ řekl Ethan a podíval se na tabuli, kde byl vyznačen náš výsledný čas. „Byli jsme rychlí. Ale existují i rychlejší upíři.“

„No, každopádně to bylo zatraceně působivé.“ S nadšením ještě jednou

potřásl Ethanovou rukou. „Pokud se rozhodnete, že byste chtěli trénovat, být lepší než oni, velice rád se vám budu věnovat.“

„Vážím si toho,“ řekl Ethan a vedoucí zmizel, aby přivítal ostatní, kteří už také proběhli cílem.

V té chvíli jsem to ucítila: výmluvné svrbění kovu – nebo zbraně – pohybující se někde poblíž.

KAPITOLA 2

BULY

Nahrnul se do mě adrenalin a čas jako by se zpomalil a tekl jako sirup – každý pohyb působil přehnaně, každá vůně byla cítit intenzivněji, všechny zvuky zesílily. Prohlížela jsem dav, hledala záblesk kovu, příslib nebezpečí. Něco, co by vysvětlovalo chlad, který se nyní plazil po mé páteři.

Ethane, varovala jsem ho v duchu a přesunula se před něj. Cítila jsem vzestup jeho magie, jak se přepnul z atleta na Mistra upíra a rozhlížel se po okolí. Také jsem cítila v jeho magii podrážděné škrábání. Byl prostě příliš velký alfa samec, kterého dráždilo, že mu dělám štít.

Nějaká hrozba? zeptal se.

Nejsem si jistá.

Smysly mi napověděly, že za námi jsou Luc a Lindsey. Zbraň, ať už šlo o cokoli, se dál pohybovala, proplétala se davem jako had, až mi z toho po celých pažích naskákala husí kůže.

„Merit?“ oslovil mě Luc.

Všechno tady vypadalo dokonale nevinně, ovšem až na to, že vzduch byl prosycen pachem chtíče. Chvíli mi připadalo, že se mi to jenom zdá, že jsem si zkrátka jenom vyložila obyčejné vzrušení jako něco zlověstnějšího.

Jenže ten pocit přímo tepal, stále silněji a hlasitěji, jako když někdo drnká na strunu u basy a posílá nepříjemné vibrace do mé hrudi. Periferním viděním jsem zachytila pohyb, rychlý a zákeřný, a když jsem se ohlédla, zachytila jsem oči upřené Ethanovým směrem.

„Zbraň,“ rekla jsem Lucovi a ukázala do davu, kde číhala magie. „Dostaň ho k sobě do auta.“

Postarají se o jeho bezpečí, utvrzovala jsem sama sebe. Takový byl plán, jaký jsme vymysleli. Jenže jedna věc je plán a jiná věc je skutečný život. Strach a očekávání smíchané s adrenalinem, který stoupa při pomýšlení na

možnou bitvu, a já příliš nepochybovala, že už mám stříbrné oči, což je znak upířích emocí.

Luc chytil Ethana za paži, začal ho tahat pryč... a tehdy vzduch naplnily zvuky střelby.

„Bězte!“ vykřikla jsem, strčila jsem Luca a Ethana zpátky a přihrčila se, zatímco tmavý, lesklý sportáček za pištění pneumatik vyrazil vpřed tmou a nechal po sobě ve vzduchu pach gumy. Auto přešlo obrubník a bez váhání se řítilo k oblouku značícímu cíl.

Z auta vypálily rány – dvě, pak tři. Lidé křičeli a uskakovali z cesty a do úkrytu; Luc a Lindsey pospíchali s Ethanem zpátky do Lindseyina SUV.

Postavila jsem se přímo mezi ně a to auto. Jestli řidič míří na Ethana, bude se nejdřív muset dostat přese mě. Doslova i v přeneseném slova smyslu.

Nechala jsem prodloužit své špičáky, zpevnila kolena, aby se netřásla, a zírala na auto s tak nemilosrdným výrazem, jakého jsem byla schopná. Nedalo se říct, že jsem se nebála – měla jsem před sebou spoustu koňských sil a řidiče s jistým cílem. Jenže strach, jak jsem již dávno zjistila, nebyl omluvou.

Stejně jako moje existence nebyla pro řidiče důvodem, aby auto zastavil. Dál se řítit vpřed a já se přinutila zůstat, kde jsem byla, i když mi bušilo srdce, i když jsem si představovala ten náraz a čekala, až ta rána přijde.

K čertu ale se mnou, jestli přese mě projde.

Byl už tak blízko, že jsem viděla bělma jeho očí – a potom strhl volant do strany, auto se smýklo a skřípavě zastavilo, do vzduchu vyletěl šterk a ke mně se přivalily vlny magie.

Bok auta se zastavil několik centimetrů ode mě, až mi odfoukl z čela ofinu a mně se naskytl otevřeným okýnkem pohled na řidiče. Ty oči, ta bradka, tetování.

Byl to ten chlap, který mě sledoval v davu, ten, o kterém jsme si s Lindsey myslely, že je to můj fanda. Jeho zájem však očividně nepatřil mně.

„Jestli ví, co je pro něj dobré,“ řekl muž a jeho hlas zněl hluboce a sytě, „zůstane v Chicagu a bude se držet dál od Londýna.“

Čekala jsem spíš projev nenávisť kvůli tomu, že jsou upíři v Chicagu, kvůli naší drzosti pořádat závod veřejně na ulici. Takhle opačně jsem tu výhrůžku nečekala. Jelikož v Londýně sídlilo Greenwichské prezídium, byla ta hrozba jasná. Její zdroj však ne.

„Kdo jste? A proč se staráte o to, co dělá?“

„Jsem posel a on by si měl to varování vzít k srdci. Jestli necouvne, bude litovat.“

Zvedl zbraň a namířil hlaveň na mě, jako by tu výhrůžku chtěl podtrhnout.

Jeho ruka, stejně jako jeho pohled, byla zcela pevná. Zírali jsme jeden na druhého a ta chvíle se protahovala a prodlužovala jako karamela.

V tom táhnoucím se okamžiku, v tom zpomaleném čase mezi jednou a druhou chvílí, jsem viděla, jak se jeho prst pohnul, a ucítila jsem náhlé horko, zachvění vzduchu od toho, jak zápalka v pistoli zažehla prach. Otočila jsem se k zemi, vlasy mi zaválaly kolem hlavy, prsty sjely po drsném, studeném a mokřém asfaltu.

Kulka hvízdla nad mým ramenem, vysoko a doleva. Minula by, i kdybych bývala stála.

Tak pevná ruka, nehybný pohled, schopnost zastavit auto nachlup přesně – a on mine?

Otočila jsem prudce hlavu a znovu se na něj podívala.

„Prásk,“ naznačil ústy a v koutcích úst se mu zaleskly špičáky.

S uší rvoucím jekotem gum po asfaltu vyrazil a už zase ujížděl po silnici.

Tmou se rozječely sirény policejních vozů, které se fofrem vydaly za autem. A tak začal hon.

Čarodějka a její upíří doprovod – včetně Jonaha a běžců z Cadoganského Domu – ke mně spěchali.

„Ježíši Merit!“ Mallory mi položila ruce na paže, stiskla a prohlížela si mě. „Jsi v pohodě?“

„Nic mi není,“ ujistila jsem ji a kývla na Jonaha, ačkoli se mi ruce i kolena třáslы nahromaděným adrenalinem i strachem. Silou vůle jsem se však udržela na nohou. „Jsem v pořádku. Co Ethan? Kde je?“

„Je v pohodě,“ řekl Brody. „Už jsou na zpáteční cestě do Domu. Luc to vzal delší cestou. Nechtěl uvíznout na dálnici.“

Tam by byli na ráně. Dobrý plán.

„A Malik?“ zeptala jsem se.

„Je v Domě a taky je v pořádku. Kelley a Juliet jsou s ním – a nespustí ho z očí.“ To byly dvě zbývající cadoganské strážkyně, dobré a zkušené. „Kelley říkala, že tam není nic neobvyklého. Možná se tady jenom někdo chtěl předvést?“

Vyhýbavě jsem zamručela. Tohle nebylo upíří předvádění; to se upír snažil dát nám najevo něco velmi konkrétního. „Uvidíme,“ řekla jsem.

Předstoupila Christine, hezká upírka s pružným tělem. Měla na sobě sportovní oblečení ve výrazných fialových odstínech a černé vlasy si stáhla do dokonalého culíku. I po třech mílích běhu měla dokonalý make-up; vypadala, jako by právě vylezla z reklamy na VitaBite, novou řadu nápojů od Blood4You vylepšenou o vitamíny.

„Co bychom měli udělat?“ zeptala se mě.

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Několik lidských diváků přišlo v tom chaosu k úrazu a Catcher a Jeff pomáhali policistům ty lidi uklidnit a stabilizovat, než přijedou sanitky. A když tu už nebyli ani Luc, ani Ethan, řekla jsem si, že to ze mě dělá velící cadoganskou upírku.

Ukázala jsem do lidského davu. „Mallory, Brody, co kdybyste šli pomoci Catcherovi a Jeffovi s lidmi?“

Mallory kývla, sevřela mou paži a pak klusem odběhla. Brody hned za ní.

Ohlédla jsem se na zbytek cadoganských upírů. Nepatřili ke strážím ani k personálu, byli to pouze civilní členové Domu. Potřebovali se dostat do bezpečí.

„Prozatím,“ řekla jsem, „než zjistíme, co se tady vlastně děje, se vraťte do Domu. To je nejlepší možnost, dokud nám Ethan nedá nějaké pokyny.“

Nebo jsem aspoň doufala, že je to nejlepší možnost. Bez námitek však souhlasili, sundali si závodní čísla a rozcházeli se ke svým autům nebo k zastávkám nadzemky.

Takže jsem tu zůstala sama s Jonahem.

„Merit, co to do prdele bylo?“

„Jde o Greenwichské prezidium,“ vysvětlila jsem a vzhlédla k jeho ustaraným modrým očím. „Ten chlap, co řídil, řekl, že se Ethan má držet v Chicagu a dál od Londýna.“

„Ježíši,“ řekl Jonah s očima vytřeštěnýma. „Poznala jsi toho chlapa za volantem?“

„Byl předtím v davu – zahlédla jsem ho před závodem. Je to upír, nemá žádný nápadný přízvuk a zřejmě jde o někoho, kdo nechce, aby Ethan vyzval Daria. Ale taky řekl, že je jen posel.“

„Protože pracuje pro Daria?“

„Možná. Nebo pro někoho, kdo má vehementní zájem o to, kdo ovládá Prezidium – a kdo si nemyslí, že by mu byl Ethan nakloněn.“ V duchu jsem si projela seznam Mistrů ostatních jedenácti Domů; řidič se ani jednomu z nich nepodobal. Měl však jeden nápadný poznávací znak.

„Ten řidič měl u levého oka tetování ve tvaru půlměsíce. Neříká ti to něco? Je to něco upírovského?“

„Slovo ‘upírovský’ existuje?“

Jenom jsem se na něj podívala.

„Promiň,“ řekl a vrazil ruce do kapes. „Nejsi jediná, kdo používá sarkasmus, když se potřebuje hodit do klidu. Fakt nešťastný způsob.“

„Můj způsob není nešťastný. A beru to jako ne.“

Jonah kývl. „Takové znamení mi není povědomé. Na Západním pobřeží

jsou jisté podskupiny Zbloudilých, které pomocí tetování dávají najevo, že nejsou nikomu loajální.“

„Ironie.“

„Velká. Ale to jsou jediná, o kterých vím. Mimochodem, můžu se mrknout do archivu Rudé gardy. Tam by se něco najít mohlo.“

„Rudá garda má archiv?“

Zakoulel očima. „Jako pracovní partnerka teda nejseš nic moc.“

„Díky, zlato. Taky si tě vážím.“ Ale ta poznámka byla docela trefná. Většina partnerů u Rudé gardy si byla důvěrně blízká – jak fyzicky, tak emocionálně. Takový vztah jsem Jonahovi nemohla nabídnout. Bohužel jsem nebyla žádný machr ani v profesionálních věcech. Pořád jako bych se musela vypořádávat s tím nebo oním upířím dramatem.

„Neber si to osobně,“ řekl, šibalsky mi poklepal na rameno a v mandlově tvarovaných modrých očích měl rošťácký úsměv. „Když jsme tě vzali na palubu, věděli jsme, že budeš tak trochu jiný druh gardistky.“

Zamrkala jsem na něj. „Tak o tomhle bych si ráda popovídala podrobněji, ale možná v nějakou příhodnější dobu.“

„Musíš jít zpátky do majáku,“ řekl Jonah. „Je nejvyšší čas.“

To jsem nemohla popřít. Rudá garda měla centrálu v majáku, který střežil přístav u Michiganského jezera. Za několik měsíců, co jsem byla členkou gardy, jsem tam zavítala pouze jednou.

„Máš mé slovo. I když zrovna teď, vzato kolem a kolem, by to mohlo být těžké.“

Jonahovi zazvonil telefon. Vytáhl jej a koukl na displej. „To je Scott. Musím zpátky do Domu. Zítřka ti dám zprávu.“

Kývla jsem a sledovala, jak odchází.

„Ten řidič jim ujel.“

Ohlédla jsem se a našla tam Catchera, jak ke mně míří od skupinky přihlížejících. Hořkost v jeho hlase byla nezaměnitelná. „Děláš si ze mě legraci.“

„Bohužel ne. Sjel s autem do příkopu a utekl poldům pěšky v Malé Itálii. Právě zajišťují okolí. Možná budou mít štěstí.“

„Možná,“ souhlasila jsem, ale nemyslela jsem si to. Byl to upír a možná byl silnější a rychlejší než muži v uniformě.

„Forensní tým už je na cestě,“ řekl. „Proklepnou auto, sesbírají pláště kulek, pokusí se najít otisky prstů. Možná se jim povede přiřadit tu zbraň k nějakému dalšímu trestnému činu a dodají nám identitu střelce.“

Kývla jsem. „Možná. Ten řidič byl upír. Byl tu kvůli Ethanovi. Měl předat jisté varování,“ řekla jsem a přetlumočila mu řidičova slova.

Catcher ustaraně svraští obočí. „Je Ethan v bezpečí?“

„Co vím, tak ano,“ řekla jsem, ale raději jsem vytáhla telefon, jestli není něco nového. Našla jsem čekající textovku: OREL PŘISTÁL.

„Už je doma,“ potvrdila jsem a trochu se mi uvolnila napětím ztuhlá ramena.

„Tak aspoň něco. Je dobře, že byl pryč odsud dřív, než tě stihl zahlédnout, jak se hrdinně stavíš do cesty několika tisícům liber poctivé americké oceli.“

Ušklíbala jsem se. Nebyla jsem si jistá, jestli Ethan opravdu nevěděl, jak jsem se postavila proti jedoucímu autu, ale věděla jsem určitě, že jakmile strčím nohu do Domu, okamžitě se to dozvím. Jestli to viděl, bude zuřit.

Na druhou stranu... „Když je tělo tvou jedinou zbraní, použiješ ji.“

Catcher se usmál a v očích se mu trochu zaleskla pýcha. Před Ethanem byl mým trenérem, prvním mužem, který mě učil, jak vstát, padat a blafovat.

„Nemůžu než souhlasit. Vedla sis dobře.“

„Snažila jsem se. Ale raději bych ho bývala zastavila, než aby se tu pohyboval po okolí, připravený dělat problémy, ať už je to kdokoli.“

„Víš, jak tohle chodí, Merit. Zřejmě ještě vystrčí drápky a ty ještě dostaneš šanci si to s ním rozdat.“

Přesně toho jsem se bála.

Catcher, Jeff a já jsme zůstali na místě, dokud se upíři nevrátili zpátky do svých Domů a lidé, kteří byli zraněni – celkem šest – nedostali náležitou péči. A potom jsme zodpověděli otázky chicagské policie. Detektivové, kteří nás vyslyšeli, byli slušní, ale hodně opatrní; znali mého dědu, vážili si ho a také jeho dlouhé kariéry u chicagské policie, ale nebyli pochopitelně vůbec nadšení, že musí řešit násilí ze strany nadpřirozených v ulicích.

Ne že bych jim to mohla vyčítat. Ulevilo se mi, když jsem byla konečně zpátky ve svém autě a na cestě do Domu.

Cadoganský Dům byl třípatrový, z bílého kamene, a k tomu bylo nutno přičíst suterén s kanceláři a tréninkovými místnostmi. Nacházel se uprostřed zeleně chicagského Hyde Parku a byl zařízený ve stejně nóbl stylu, jaký znávali upíři, kteří jej obývali. Tlumené barvy, jemné tkaniny, překrásné dřevo.

Zaparkovala jsem ve sklepě – toho požeňnání jsem si užívala díky tomu, že jsem řídila stříbrný luxusní auták – a pak jsem zamířila nahoru do Ethanovy kanceláře. Už tam na mě čekal s Lucem a Malikem, kromě sebe dvěma nejvyšší postavenými muži v Domě. Ethan a Luc byli pořád ještě v běžeckém oblečení a na krku jim visely medaile ze závodu. Malik, vysoký, s krátce střiženými vlasy a světle zelenýma očima, jež vynikaly na tmavé kůži, byl jediný oblečen v uniformě Cadoganského Domu: v úzce střiženém černém obleku, nažehlené košili a bez kravaty.

Luc a Malik seděli na gauči. Uprostřed místnosti byl Ethan, paže měl založené na prsou a přecházel sem a tam. Bleskl po mně očima a tělo mu ztuhlo, jak si mě prohlížel, jestli nejsem zraněná. Když shledal, že jsem celá, vydechl, ale stejně si neodpustil panovačně pozvednuté obočí, a navíc z něj proudem tryskala magie a plnila jeho kancelář.

Tipla jsem tedy, že nakonec přece jen můj hrdinský kousek viděl.

„Jsem v pořádku,“ ujistila jsem ho, vešla do kanceláře a zavřela dveře. „Odjel a pořádně prohnal poldy. Potom opustil vůz a pláchl jim pěšky.“

Ethan šel ke mně a chytil mě za paže. Viděla jsem tu bitvu, která mu probíhala v očích – strach válčil s hněvem, pýcha soupeřila s obavami.

Jsem v pořádku, ujistila jsem ho radši ještě i v duchu. *Dělám si starosti o tebe.*

Bože, Merit. Chytl mě vzadu za krkem, přitáhl si mě k sobě a políbil na čelo. *Až nebudeme mít obecnstvo, probereme to víc.*

A tak jsem se měla na co těšit.

Políbil mě znova a pak mě pustil. Když jsem si uvědomila, že moje náhlá závrať není jen důsledkem adrenalinu a magie, šla jsem k baru zasazenému do dlouhé vestavěné knihovny a vzala si lahev Blood4You. Zasloužila jsem si ji.

Sundala jsem víčko a vyzunkla krev během několika vteřin. Až když jsem ji měla všechnu v sobě, uvědomila jsem si, že chutnala zvláštně po borovicích.

Koukla jsem na lahev a povytáhla obočí, protože jsem do sebe právě otočila lahev krve Cantina Lime. Kdo vymýšlí tyhle příchutě? Určitě nějaký upír s divnými chutěmi.

Hodila jsem flašku do koše a ohlédla se na skupinku, která mě s očekáváním sledovala.

„Náročná noc, Ochránkyně?“ zeptal se mě Luc s úsměvem.

„Dlouhá noc,“ souhlasila jsem a posadila se do jednoho z prázdných křesel. Pohlédla jsem na Ethana, který mě stále ostražitě sledoval. „Šest zraněných lidí a polovina z toho se stala, když lidé pospíchali, aby se vyhnuli střelbě. Většina zranění je lehkých. A zdá se, že řidič byl upír, který toho měl hodně na srdci – a taky ti měl předat vzkaz.“

Ethan vykulil oči a přišel blíž. „Skutečně?“

„Že bys měl zůstat v Chicagu. Vzdát se plánů v Londýně. Jinak toho budeš litovat.“

V Ethanových očích opět probleskl hněv. Ani vzkaz, ani způsob jeho předání neoceňoval.

„Někdo nechce, abys vyzval Daria,“ řekl Malik.

„Seznam takových lidí je nepochybně dlouhý a nóbl,“ řekl Ethan, ale hlas měl napjatý.

„Že by sám Darius?“ zeptal se Malik a Ethan zakroutil hlavou.

„Darius je všechno možné, jenom ne zbabělec. A neozbrojené civilisty by napadl jenom zbabělec, aby se ke mně dostal.“

„Abychom byli fěr,“ řekla jsem, „myslím, že se k tobě pokusil dostat.“

Ethanův pohled byl mdlý. Nepotěšilo ho, že jsem mu to připomněla – ani ho nepotěšilo, že jsem to byla já, kdo mezi ně vstoupil. „Zřejmě budeš mít pravdu,“ řekl. „Bez ohledu na strategii by stačil telefonát.“

„Napadá vás, odkud by to mohlo jít?“ zeptal se Malik, naklonil se dopředu, lokty si opřel o kolena a ruce spojil před sebou.

Ethan vydal jakýsi nesrozumitelný zvuk. „Kromě toho dlouhého seznamu džentlmenů, který už máme? Ne.“ Podíval se na mě. „Nezmínil něco specifického? Třeba kdo ten vzkaz posílá?“

„Ne. Možná to byl někdo v Chicagu, protože nejspíš měli někoho přímo na místě, kdo věděl o tom závodu?“

Ethan se zamračil. „Scottovi by to bylo jedno. Morganovi možná ne, ale tohle není jeho styl.“

Morgan Greer se nedávno stal Mistrem Domu Navarrů. Scott Grey byl Mistrem Domu Greyů a také Jonahův šéf.

„Souhlasil bych,“ řekl Luc a podíval se na mě. „Zdál se ti ten řidič povědomý?“

„Ne. Není to Mistr ani nikdo, koho bych poznávala.“ Zběžně jsem jim ho popsala a ani jim nebyl povědomý. „Měl tetování – malý půlměsíc u jednoho oka. Říká vám to něco?“

Ethan a Malik zakroutili hlavami a podívali se na Luca. „Ne, ale můžeme zapátrat. Možná to něco znamená. Snad symbol nějaké skupiny.“

„Udělejte to,“ řekl Ethan. „A zkontrolujte nahrávky. Podívejte se, jestli se auto – nebo řidič – vyskytlo poblíž Domu.“

Luc kývl a sneslo se tíživé ticho. „Chceš nějak reagovat na tu výhrůžku?“

Bylo snadné zachytit v tom nevyřčenou otázku: Víš jistě, že chceš tohle absolvovat? Zůstat na téhle cestě plné nebezpečí?

„Nebudu reagovat,“ řekl Ethan. „S teroristy se, jak se říká, nevyjednává.“

Luc vstal, v obličejí rezignovaný výraz, a podrbl se v kudrnatých vlasech. Předtím podporoval kandidaturu svého Mistra, ale už o dost méně nadšený byl z toho, že jeho kolega, kamarád, se vystavuje nebezpečí jenom proto, aby mohl stát v čele organizace, kterou nikdo nerespektuje. I to však byl částečný důvod, proč se do toho Ethan vůbec pouštěl: aby z ní učinil organizaci, která za něco stojí.

„Mimo Dům budeš potřebovat ochranu.“

Ethan se neotočil. „Ne.“ Jeho tón nepřipouštěl diskuzi. „Věděli jsme o možnosti, že se o tohle někdo pokusí.“

„A teď to udělali,“ řekl Luc. „Takže s nimi musíme držet krok.“

„Tohle nebude ani první, ani poslední výhrůžka, které čelím.“

„To ne,“ potvrdil Luc, „ale většina těch výhrůžek nepřichází spolu se střelbou na veřejnosti a najíždění autem na naši Ochránkyni.“

Kancelář se začala plnit zlostnou, štiplavou magií. Ethan se otočil a oči měl chladné jako ledové smaragdy. Rozčilovalo ho, když musel čelit strachu, nad kterým neměl kontrolu, nemohl jej zvládnout pomocí síly, inteligence ani politikování. „Ty myslíš, že nemám na srdci její dobro?“

Luc upřel na Ethana zrak. „Já vím, že máš na srdci její dobro. A díky tomu již zmíněnému hraní na uhýbanou s autem taky věřím, že se o sebe dokáže postarat sama. Nebyli jsme si jistí, jestli je Prezídium ve střehu. Teď to vypadá, že ano. Měli bychom být opatrnější. Ty musíš být opatrnější.“

„Já jsem pořád ještě tady,“ připomněla jsem se. „Pojďme o mně nediskutovat ve třetí osobě.“ Byli však příliš zabraní do své debaty, než aby to zaregistrovali.

„Když odcházím z Domu, Merit je většinou se mnou,“ řekl Ethan.

„Tak si obvykle nemáš na co stěžovat.“ Lucův hlas, za normálních okolností plný humoru, zněl nyní starostlivě a napjatě.

„Já jsem Mistr tohoto Domu.“

„Nemyslím, že bychom ztratili přehled o tvé pozici, *Můj pane*.“

„Tak hele,“ vstoupila jsem mezi ně s roztaženými pažemi pro případ, že by některého z nich napadla nějaká hloupost. „Mimo Dům máme dost nepřátel. Jo, tahle situace je na prd. Ale nezhoršujte to ještě víc tím, že se budete hádat i vy.“

„Ano,“ řekl Ethan. „Nezhoršujme to.“

Luc vykročil ke dveřím. „Jdu si dát sprchu.“

„To udělej,“ řekl Ethan, jako by mu dával svolení, ale Luc už byl na chodbě.

„Má pocit, že je to jeho vina,“ řekl Malik.

„To je kravina.“

Malik pozvedl obočí. „Snad. Ale starat se o tvoje bezpečí je jeho práce. Zrovna moc nespolupracuješ.“

Ethan se na něj jenom díval.

Malik se na něj dlouze a útrpně zahleděl a já ten pohled oceňovala víc, než bych měla. „Promluv s ním,“ řekl, než vyšel za Lucem ven ze dveří a zavřel za sebou.

Podívala jsem se opět na Ethana a čekala, že bude probodávat očima dveře, kterými Malik práskl překvapivě silně a našťvaně.

Z jeho očí skutečně sršely smaragdové střepy... ale mířily na mě.

„Co jsem provedla?“

Vrhl po mně významný pohled, šel k baru a z křišťálové karafy si do nízké skleničky nalil jantarovou tekutinu. Beze slov ji upíjel, oči stále namířené na mne a pořád stejně nevraživé.

Nestávalo se moc často, že by Ethan potřeboval čas, aby se srovnal. Fakt, že jej potřeboval nyní, mě málem posadil na židli. Nepochybovala jsem o tom, že mě miluje. Jenže nikdo nechce stát proti rozzlobenému upírovi.

A když promluvil, jeho slova zněla chladně a úsečně. „Skočilas přede mě. Oprava: postavila ses před jedoucí auto.“

Zarazila jsem se a pečlivě volila odpověď. „Chránit tenhle Dům je moje práce, i když to znamená postavit se mezi tebe a nebezpečí. Jsem Ochránkyně.“

„Tvou pozici v Domě si moc dobře uvědomuju, Merit. Nechci, abys schytávala rány, které jsou určené mně.“

„Ty ses postavil do cesty kůlu, který byl určený pro mě,“ podotkla jsem; když byl několik měsíců mrtvý, truchlila jsem po něm. „Nebudu jen tak postávat a čekat, až po tobě někdo vystřelí.“

Hrdelně zaklel v něčem, co byla asi švédština.

„Jestli mě chceš seřvat, dělej to aspoň anglicky, prosím. Ráda bych té urážce rozuměla, abych ti ji mohla řádně oplatit.“

Hleděl na mě, obočí do oblouku, ale jeden koutek úst mu cukal. Bylo dobře, že rozuměl sarkasmu, protože to byla většinou moje první reakce.

„Jsem Místrem tohoto Domu,“ prohlásil Ethan. „Mou prací je chránit upíry.“

„Při vši úctě, Ethane, přestaň nám připomínat svůj džob. Víme, že jsi Mistr. Nepochybujeme o tom. Děláme přesně to, co se od nás chce – chráníme tebe.“

„Jsi můj svět,“ řekl a položil skleničku. „Jsi moje a já tě budu opatrovat.“

„A já bych mohla říct totéž o tobě.“

Oči mu už zase žhnuly, propichoval mě jimi přes celou kancelář a ve žhavých vlnách z něj prýštila magie. „Přestaneš už být tak zatraceně tvrdohlavá?“

Neuhnula jsem očima a klidným hlasem odvětila: „Ne. A ty?“

„Chci, abys zůstala v bezpečí.“

„A já chci, abys zůstal v bezpečí ty. A já tě v bezpečí udržela,“ poznamenala jsem. „A pořád neslyším žádná slova díky.“

Ethan si prohrábl rukama vlasy a odešel na opačný konec místnosti, kde se ztuhlými rameny civěl z obrovského okna. Před svítáním se spustí automatické rolety a kancelář se ponoří do upírům přátelské tmy. Prozatím mu však okno nabízelo výhled na pozemky Domu.

Chvilí mlčky stál, než se na mě ohlédl. „Bojím se, že se ti něco stane. Bojím se, že se na tebe zaměří jako na terč.“

„Proč by to dělali?“

„Protože tě miluju. Protože lásku někteří považují za slabost. Bod, na který se dá zatlačit. Protože kvůli tobě bych se vzdal čehokoli, včetně Greenwichského prezidia. A protože se nehodlám vzdát ani jednoho.“

Bez váhání jsem šla k němu a vstoupila do jeho otevřené náruče.

„Miluju tě,“ řekl a objal mě.

„Já tebe taky. Ale láska neláska, chránit tě je moje práce.“

„Možná bych tě tedy měl přeložit do knihovny.“

Zasmála jsem se. „Sullivan, tohle už jsme překonali dávno. Přeměnils mě – vytrénoval – a už není cesty zpět.“

Něco zahuhlal.

„Pořád čekám, až mi poděkuješ,“ připomněla jsem mu drze, protože jsme prolomili ledy.

Usmál se a přejel mi palcem po spodní čelisti. „Víš, že když mluvíš vážně, ztmavnou ti oči? Zatažené nebe se změní v hluboký, temný oceán.“ Jeho zelené oči s nepřítomným pohledem pátraly v mých šedomodrých. „Je tam toho tolik. Oddanost. Čest. Láska.“

Lichotky byly sice jeho silnou parketou, ale hloubka emocí v jeho očích mi napověděla, že mluví upřímně. Z vášně, s níž se na mě díval, a z něžného polibku, jež mi vtiskl na rty, se mi v uších rozhučela krev.

„Tohle jako dík postačí,“ řekla jsem tiše a trochu přitáhla oteře svých hormonům.

„Ach, Ochránkyně.“ Jak mě znovu objal a opřel si hlavu o mou, obklopila mě útěcha a také jeho pánský parfém s vůní svěží bavlny. „Co s tebou udělám?“

„Začala bych sprchou.“

„Nemyslel jsem to doslova.“

Zaklonila jsem se a věnovala mu svůj nejsmyslnější pohled. „Ale, ale,“ řekla jsem. „Já věřím, že ano.“

MAGIE VŠEDNÍHO DNE

Obývali jsme spolu Mistrovo apartmá ve třetím patře Domu. Obývací, ložnice, koupelna a gigantická šatna, která by bohatě vydala za jednu samostatnou místnost. Spíš než byt to připomínalo permanentní lázně: krásné, luxusní, decentně provoněné pánskou voňavkou a skleníkovými květinami.

Vešla jsem do koupelny a neztrácela čas, svlékla jsem oblečení a nechala ho spadnout na zem, takže jsem až na cadoganský přívěsek na krku zůstala nahá.

Koupelna byla kolosální, se spoustou kamene v teplých barvách a obří vanou. Já však chtěla sprchu, se spoustou páry a vody. Nastavila jsem teplotu různých trysek, počkala, až bude voda skoro vařící, a vlezla dovnitř.

Ten pocit byl lahodný. Všechny svaly se mi uvolnily a blahem mi naskákala husí kůže. A když Ethan přišel za mnou, nahý, vysoký a úctyhodně vzrušený, bylo všechno jenom lepší.

Nezbavilo mě to však humoru.

„Ach, Francois,“ řekla jsem zadýchaně. „Budeš si muset pospíšit. Můj přítel se brzy vrátí.“

Ethan zamručel, objal mě kolem paží a přitáhl si mě těsně k tělu. „Moje touha nepočká,“ řekl s francouzským přízvukem, překvapivě uvěřitelným. „Nebudu čekat a na tvého přítele kašlu.“

Otočila jsem se čelem k němu, objala ho kolem krku a jemně chytila jeho spodní ret mezi zuby. „Tak ať je po tvém, Francois, pojďme na to.“

O dvacet minut později jsem vyšla z koupelny zabalená do tlustého bílého županu a znatelně uvolněnější, než když jsem do ní vcházela.

Zastavila jsem se však ve dveřích a větrila ve vzduchu.

„Je něco špatně?“ zeptal se tichým hlasem Ethan a postavil se za mě. Zatímco čekal na mou odpověď, cítila jsem, že jeho magie zesílila.

„To těžko.“ Šla jsem za nosem do obývacího pokoje a na odkládacím stolku jsem našla podnos s talíři přikrytými stříbrnými poklopy, lahve s Blood4You, mističky s ovocem a čokoládové bonbony v pozlátku. Odkryla jsem jeden z talířů a našla několik stočených tortill, štědře naplněných voňavým, kořeněným vepřovým.

Najednou jsem dostala vlčí hlad; ohlédla jsem se zpátky na Ethana, který na mě pobaveně civěl.

„Objednal jsi večeři.“

„Očekával jsem, že budeš mít hlad jako vlk,“ řekl Ethan. „A tak jsem požádal Margaret, aby to sem přinesla.“

„Proč si každý vždycky myslí, že mám hlad?“

„Protože máš pořád hlad.“

„No, dneska jsem uběhla tři míle.“

„Na upíra to není nic moc.“

„Ale jistě že jo.“ Vzala jsem talíř, lahev a příbory a odnesla to do obývacího pokoje, kde jsem se posadila a pustila se do té bašty.

Tortilly byly delikátní; vepřové, dle očekávání, lahodné. Margot byla úžasná kuchařka.

Ale potom mě přešel úsměv a studem mi zrudly tváře. „Margot to sem musela přinést v době, kdy jsme spolu měli sex.“

Ethan se zlomyslně ušklíbl. „Pravděpodobně.“

Zavřela jsem oči. Nebyla jsem exhibicionistka a neměla jsem zájem o to, aby se ostatním Podřízeným doneslo něco z mých intimních chviliek s Ethanem.

„Ochránkyně, upíři v tomhle Domě nejsou naivní. Mám silné podezření, že tuší, co se odehrává za těmito dveřmi.“

Jelikož jsme sexem a magií otřáslí tímto Domem v základech, měl nepochybně pravdu. „Ale stejně,“ trvala jsem na svém, zároveň jsem si však dopřála další sousto večeře, protože navzdory studu mě apetit neopouštěl.

Ethan si sedl vedle mě s talířem a lahví v ruce, pak něco zapnul pod kávovým stolkem. S tichým vrčením se kus stolu hladce zvedl na pantech a vyšel vstříc talíři, který Ethan držel v ruce. Položil jej a do klína si rozložil ubrousek.

Užasla jsem zírала. „Jak dlouho to ten stůl umí?“

„Po celou dobu své existence.“

Vrhla jsem po něm suchý pohled, který ignoroval, ale nechal vyjet i stůpku na mé straně kávového stolku. Jako kouzlem se stůl na mé straně také zvýšil.

„Magie,“ řekla jsem, mimořádně potěšená faktem, že nóbl kousek evropského nábytku se změnil v jídelní stůl k televizi.

„Jsem muž mnoha talentů.“

Zakřenila jsem se a postavila svůj talíř na zdviženou desku stolku. „A očividně některé z těch talentů nevyžadují nahotu.“

„Cha cha.“

Zavládlo mírumilovné ticho a několik minut jsme pouze mlčky jedli. Ve vzduchu však pořád zůstávala špetka napětí.

„Budeš si muset promluvit s Lucem,“ řekla jsem.

„Bude našťvaný.“

Usmála jsem se a napíchla si kousek ananasu. „Našťvaný je už teď. Když s ním budeš jednat, jako by nebyl schopný vypořádat se s touhle situací, jenom to zhoršíš. Koneckonců je to kapitán svých stráží. Prostě jdi dolů a promluv s ním.“

Vzhlédl, prázdně civěl do místnosti a vzdychl si.

Napíchla jsem si kuličku hroznového vína a nabídla mu ji. „Ovoce?“

„Je mi to nějak nepříjemné.“

S vyceněnými zuby jsem do vína kousla.

„Stejně jako tamto,“ řekl. „Možná bychom měli změnit téma.“

„Tak dobrá,“ svolila jsem. „Co je nového v Mistrovství?“

„Mistrovství?“

„Však víš,“ řekla jsem a ukázala vidličkou. „V tomhle všem.“

Zlehka se usmál. „No, naše portfolio nepředvádí patričný výkon. Dal bych přednost mnohem větší návratnosti, než zrovna teď máme. Ale můžu zahýbat pár věcmi, napravit to.“

„Dům to ocení.“

„Nemyslím portfolio Domu,“ opravil mě. „Naše.“

Ztuhla jsem.

Ethan se zachechtal. „Neuniklo mé pozornosti, Ochránkyně, že pokaždé, když se zmíním o naší budoucnosti, začneš se cukat.“

„Necukám se. Cukám se jenom tehdy, když finguješ žádost o ruku.“ S oblibou přede mnou poklekal na jedno koleno, aby mi pak narovnal lem šatů nebo pomohl s botou. „Nikomu to nepřipadá vtipné.“

„A mně to zase přijde nesmírně zábavné. Uvědomuješ si, doufám, že ta žádost o ruku nebude pokaždé jenom fingovaná?“

Vzhlédla jsem k němu a shledala, že má v očích nezaměnitelnou upřímnost. Byli jsme Mistr a Ochránkyně už skoro rok, ale pár jsme tvořili pouze několik měsíců. Zdálo se, že Ethanovi na tomhle nezáleží; byl si mnou zcela jist už po tak krátké době.

Ethan upíjel svoje Blood4You. „Miluju tě, Merit. Jsi moje budoucnost a já se postarám, abys s jistotou – stejně jako zbytek světa – poznala, až přijde ten pravý čas. Proč tě to tolik překvapuje?“

S námahou jsem přeměnila emoce ve slova. „Ne že bych byla tebou překvapená. Nejsou to pochybnosti. Jenom – prostě to přišlo hrozně rychle. Čtyři sta let s někým jenom chodíš, ale u mě ses rozhodl takhle rychle.“ A to jsem se ani slůvkem nedotkla toho, že nám bylo prorokováno společné dítě – první upíří dítě v dějinách.

Něco v Ethanových očích potemnělo, změnilo se. Ne na dlouho – ale na zlomek vteřiny mu přes oči přeběhl mrak. Kvůli tomu, že jsem zmínila jeho minulost? Věděla jsem, že měl ženy přede mnou, stejně jako on věděl, že i já jsem někoho měla. S jednou z těch žen jsem ho dokonce kdysi přistihla přímo při tom – s jeho bývalou konkubínou, což kdysi bývala oficiální pozice v Domě... pozice, kterou mi nabídl.

Stín pominul, jako by jej odfoukl vánek, a jeho oči už zase zeleně zářily.

„Rozhodl jsem se proto, že se k sobě hodíme,“ řekl, vzal mě za ruku a stiskl ji. „Děláš mě lepším a já bych rád věřil, že totéž dělám i já s tebou.“

Zamyslela jsem se nad neohrabanou lidskou ženou, potom i upírkou, kterou jsem bývala, a potom nad o něco méně neohrabanou upírkou, již jsem se stávala. „Já jenom – bylo to od tebe hodně nečekané.“

„To proto, že jsi objevila jenom jednu polovinu sebe, Ochránkyně. Dal jsem ti jenom šanci rozkvést. Být tou, kterou ses vždycky měla stát.“

Do očí se mi nahrnul slzy a já je otřela klouby prstů. „Sakra, Ethane. Jak vymyslíš něco takového?“

„Vedu si zápisky. Chci tě učinit svou, Ochránkyně. Nejen pro dnešní noc, ani pro zítřejší, ani na deset let. Navěky. A navléknu ti prstýnek. Svět se dozví, že jsi moje. Doporučuju ti, aby sis na tu představu zvykla.“

Srdce se mi rozbušilo vzrušením a já si usmyslela, že najdu způsob, jak si na to zvyknout.

Zrovna jsme dojedli, když mi zazvonil telefon. Vytáhla jsem ho a na displeji přečetla dědečkově číslo.

„Dostali jste se v pořádku domů,“ řekl s očividnou úlevou.

„Ano. Nějaké novinky ohledně toho útoku?“

„Zatím ne. Prohlédli auto, a co našli, to poslali do laborky, ale ještě nemáme výsledky. Ale kvůli tomu nevolám. Obávám se, že vám zase budeme muset přetřhnout noc. Asi bychom potřebovali vaši pomoc.“

„S čím?“

„Došlo k vraždě.“

Moje srdce skoro zakoplo, jako by se nemohlo rozhodnout, jestli se má zastavit, nebo se naopak divoce rozběhnout. Položila jsem si ruku na hrud'. „K vraždě?“

Ethanův pohled po mně šlehl.

Dědeček si odkašlal. „Obětí je Arthurův syn.“

Zavřela jsem oči. Detektiv Arthur Jacobs byl vynikajícím chicagským policistou – a byl to dobrý přítel mého dědečka a taky náš spojenec. Nepřála bych smrt nikomu, ztrátu dítěte už vůbec ne.

„Je mi to moc líto,“ řekla jsem. „Hrozně moc líto.“

„Není tady – ještě je to moc čerstvé, samozřejmě. Je se svou rodinou. Ale je jasné, že je to pro něj důležité, a tím pádem i pro mě. A proto volám. Jde o způsob smrti. Jsem tady s Catcherem a Jeffem, ale ocenili bychom tvůj názor – a taky Ethanův, jestli by byl ochoten.“

Tentokrát mi spadl do žaludku kámen. Poslední, co jsme potřebovali, je další upír obviněný z vraždy. To by znamenalo rychlý konec našeho dočasného míru. „Ty myslíš, že je v tom zapletený upír?“

„Nejsme si jistí. Oběť byla nalezena ve Čtvrtém presbyteriánském kostele,“ řekl dědeček. „Na Michigan Avenue. Je na nádvoří.“

Ten kostel – stejně jako nádvoří – byl krásný. Byl to osvěžující pruh zeleně podél rušné Michigan Avenue. Nebyla jsem si jistá, jestli je pro oběť lepší, nebo naopak horší, že zemřela na tak krásném místě.

„Vypadá to, že se někdo snažil, aby to vypadalo jako práce upíra. Proto chceme, abyste se k tomu vyjádřili.“

„Vynasážíme se, jak nejlépe budeme moci. A budeme tam co nejdřív.“

Rozloučila jsem se, zavěsila a opět se podívala Ethanovi do očí. Tvářil se neutrálně – věděl, že je něco špatně, a už se přepnul do režimu Mistra.

„Co se stalo?“

„Syn detektiva Jacobse byl zabit,“ řekla jsem a všimla si, jak se mu tváří mihl soucit. „Našli jeho tělo u kostela na Michigan Avenue a dědeček by byl rád, kdybychom mohli přijet a nějak se k tomu vyjádřit.“

Soucit se změnil v obavu – pravděpodobně dostal strach, že v tak odporném zločinu by mohli mít prsty upíři. „Souvisí to s upíry?“

„Není si jistý; proto chce, abychom tam přijeli. Nechci, abys tam chodil,“ řekla jsem. „Po tom, co se stalo nedávno.“

„Nemůžu – a nechci – zůstat zavřený v tomhle Domě. A nenechám tě jít samotnou.“

Mohla jsem se s ním hádat, ale stejně by trval na svém, jak kvůli mému bezpečí, tak kvůli svému.

„Já vím,“ řekla jsem. „Pošlu zprávu Jonahovi a požádám ho, jestli by se

tam s námi nemohl sejít.“ Když z Ethanových očí zsršely blesky, věnovala jsem mu sama varovný pohled. „Nemůžu pomáhat s vraždou a postarat se o tvé bezpečí. Jonah může. Je to další meč. A další pár očí.“

Viděla jsem bitvu, jež probíhala v Ethanových očích, viděla jsem ten souboj pýchy s logikou. Ale nakonec vyměkl.

„Zkontaktuj ho,“ řekl, vrátil stolek do původní polohy a vstal. „Povím to Lucovi a Malikovi.“

„Když už jsi u toho, měl by ses omluvit. Seš pěkněj bručoun, když na tebe někdo útočí.“

„Nepokoušej štěstí, Ochránkyně,“ řekl ve chvíli, kdy jsem mu z talíře kradla kostičku ananasu. Protože jsem žila v nebezpečné zóně.

Poslala jsem textovku Jonahovi, dostala jeho souhlas, že se s námi setká u kostela, a potom jsem zamířila do šatny, abych se oblékla. Když mi hrozila kalamita, obvykle jsem volila kožené kalhoty a bundu, ale takové oblečení se za daných okolností jevílo příliš vyzývavé. Proto jsem tentokrát sáhla po černém, těsně padnoucím cadoganském kostýmu a černém tílku. Završila jsem to černými botami na podpatku a rozhodla se nechat rozpuštěné vlasy. Culík se na tohle zdál moc hravý.

Byla jsem oblečená dřív než Ethan. Zatímco si upravoval manžety a nasazoval hodinky, já jsem kontrolovala svou pýchu a radost neboli svou starodávnou katanu.

Momentálně odpočívala v tmavorudé lakované pochvě, položená ve vodorovné poloze na stojanu, který Ethan umístil nad konzolový stolek v obýváku. Jeho katana v lesklé pochvě ležela níže.

Opatrně jsem sejmula svou katanu ze stojanu a s jemným zašustěním jsem ji vytáhla z pochvy. Ocel, posvěcená mou vlastní krví a pečlivě čištěná, se zablyštěla ve světle, které steklo po jemné křivce čepele jako voda. Ujistěna, že je katana připravená, jsem zastrčila její špičku zpátky do pochvy a opět ji zasunula tam, kam patřila.

„Ty myslíš, že je budeme potřebovat?“

Otočila jsem se a našla za sebou Ethana ve skvěle padnoucím obleku, s rukama v kapsách a vlasy staženými dozadu. Vypadal spíš jako zazobaný obchodní ředitel – zřejmě nějakého ilegálního podniku – než Mistr upír. Ředitel nebo ne, měl skvělé vystupování.

„Doufám, že ne, ale opatrnosti není nikdy nazbyt.“

A když už byla řeč o opatrnosti, Moneypenny, můj stříbrný sport'ák značky Mercedes, byla krásná, ale také dost snadno rozpoznatelná a předvídatelná. Moneypenny měla tvary dvoumístného kabrioletu 300SL z roku 1957, ale

rychlost prototypu formule 1. Byla to sexbomba. Absolutně krásná a bezvýhradně moje.

Lindsey, na druhé straně, řídila SUV. Bylo velké, černé a v Chicagu taková člověk potkával na každém kroku. Lidé ze středozápadu tu kvůli zrádným zimám dávali přednost těžkým autům.

Tedy, většina lidí ze středozápadu. Ethan jezdil ve Ferrari. Samozřejmě.

„Jestli jsi připravený, tak já ano,“ řekla jsem mu. „I když bych se ráda zastavila v operačním středisku. Mám jednu takovou prosbičku.“

Přestože většina Cadoganského Domu byla postavena tak, aby dělala dojem, operační středisko bylo koncipováno čistě pracovní. Sídlilo ve sklepech Domu vedle dobře vybavené tělocvičny a arzenálu zbraní.

Operační středisko bylo také centrálou cadoganských strážů, a právě proto seděl Luc u prostředního jednacího stolu, kotníky hozené na jeho desce, jedl brambůrky z otevřeného pytlíku, který měl položený vedle sebe, a díval se na obrovskou obrazovku na protější stěně.

Když jsme vešli dovnitř, vzhlédl, věnoval Ethanovi strohý pohled a dál sledoval obrazovku.

„Můj pane,“ odsekl.

Ethan zkroutil ret, ale podařilo se mu neodpovědět slovy. Horký příliv magie, která naplnila místnost, však jasně vypovídal o jeho pocitech.

„Lucasi,“ řekl, a Lindsey, která se natočila, aby dobře viděla, se příkrčila u jedné z počítačových stanic, jež lemovaly stěnu střediska.

„Poštětilo se s videozáznamem toho mustangu?“ zeptala jsem se.

„Zatím jsme ho na žádném záznamu nenašli. A na internetu není ani zmínka o tom, jestli to tetování ve tvaru pŕlměsíce značí něco upířího.“ Jeho pohled utkvěl na mém připásaném meči. Zvedl ke mně oči. „Vy někam jdete?“

„V centru došlo k vraždě – jde o syna detektiva Jacobse. Můj děda o nás požádal jakožto o konzultanty.“

Luc se zatvářil sklesle. „To je drsný. Je to dobrý chlap. Vždycky se k nám chová mile. Ale je to člověk, jestli se nepletu, tak proč u toho máme být my?“

„To zatím nevíme. Víme jenom, že jeho smrt nějak souvisí s upíry. Vzhledem k tomu, co všechno pro nás detektiv Jacobs udělal, jsem se nehádala.“

Luc se podíval na Ethana. „Ty jdeš s ní?“

„Jdu,“ potvrdil Ethan a v hlase měl výzvu. „Určítě bych ji nenechal jít samotnou.“

„Nenaznačoval jsem, že ji necháš jít samotnou,“ naježil se Luc.

„Jonah jde taky,“ řekla jsem. „Bude to další pár očí a další meč, kdyby se

něco zvirtlo. Což ovšem neočekávám, když jdeme na cizí místo činu a mezi kádr chicagských poldů a detektivů.“

Luc zamručel, což jsem si vyložila jako souhlas. Informovali jsme ho, jaké další kroky máme v plánu, a pak už jsme byli teoreticky připraveni k odchodu, ale mně se nechtělo opouštět Dům, když byli ti dva v sobě.

Šla jsem ke dveřím operačního střediska a ukázala na chodbu. „Lucu, Ethane, můžu s vámi na chvíli mluvit? Třeba v tělocvičně?“

Oba se zatvářili podezíravě, ale já ignorovala otázky v jejich očích a zachovávala neutrální výraz. Ethan se pohnul první, a když Luc viděl, že Ethan poslechl, shodil nohy v kovbojských botách ze stolu a vstal.

Stála jsem ve dveřích, dokud jsem si nebyla jistá, že sebou hnuli, a pak jsem prošla kolem nich směrem k tělocvičně a ukázala dovnitř.

„Dovnitř. Oba.“

Věnovali mi stejné pochybovačné pohledy.

„Ty nám rozkazuješ?“ zeptal se Ethan.

Nasadila jsem ten nejповыšenější výraz, jakého jsem byla schopná; byl stejnou měrou směsicí Ethana Sullivana (mého Mistra) a Joshuy Merita (mého otce).

„Ano,“ potvrdila jsem. „Byla to náročná noc a my máme namířeno do hodně na hovno situace. Nemáme čas dělat cavyky.“ Oba otevřeli pusy k protestu, ale já zvedla ruku, abych jim v tom zabránila.

„Jste kolegové a kamarádi a oběma je vám na houby, protože se dneska v noci stalo něco, kvůli čemu pochybujete, jestli máte věci pod kontrolou a jestli jste vůbec schopní pořádně ochránit ty, které milujete.“

Chvilí jsem na ně koukala a čekala, že se začnou hádat. K mému velkému uspokojení oba zavřeli pusy na zámek. Pokynula jsem jim tedy do tělocvičny. „Vyříkejte si to, třeba pěstmi nebo kopanci, jak chcete. Hlavně to ze sebe dostaňte a jdeme dál. Máte pět minut.“

Počkala jsem, až vejdou dovnitř, což celou dobu doprovázeli remcáním, a pak jsem za nimi zavřela dveře.

Ve dveřích do operačního střediska jsem našla Lindsey, jak tam stojí s pažemi zkříženými na prsou a kření se. „Klučičí problémy?“

„Kdy s nima nejsou problémy? Zatímco oni si to tam vyřizují, měla bych prosbičku.“

„Cokoli.“

„Potřebovala bych si půjčit tvoje auto.“

Když o tři minuty později vylezli ven, měla už jsem v ruce klíčky od Lindseyina auta. Její tmavé SUV bylo o dost méně nápadné než Moneypenny, což nám, jak jsem doufala, zajistí po cestě větší bezpečí.

Jenže Luc s Ethanem se, navzdory mému výtečnému plánu, oba tvářili zatrpkle.

„Zbožňuju vás, kluci!“ řekla jsem nechutně rozkošně. „Vyřešili jste si všechno?“

„Došli jsme k závěru, že největší trn v našem zadku jsi ty,“ řekl Luc.

„Aha, dobře!“ Podívala jsem se na Ethana. „A teď, jestli už jste skončili se rvačkama a usmiřovačkama, můžeme se prosím vrhnout do práce?“

Ethan se podíval na Luca a vyměnil si s ním dlouhý, útrpný pohled. S tím jsem neměla problém, hlavně ať už se jeden do druhého nenavážejí. Svět za dveřmi Cadoganského Domu byl už tak dost chaotický; uvnitř jsme další chaos nepotřebovali.

„Mějte zapnutý telefony a buďte ve střehu,“ řekl Luc. „A vyřídte od nás Jonahovi pozdrav.“

„Lucasi,“ opáčil Ethan zdvořile, „polib mi prdel.“

A byli zpátky.

Jeli jsme Lindseyiným SUV po severní Michiganské avenue – do části Chicaga zvané Magnificent Mile. S parkováním to – jako obvyčejně – bylo na draka, ale našli jsme místo o několik bloků na západ od Michiganské a zpátky ke kostelu jsme to došli pěšky.

Byla jsem městský člověk a jindy bych si energického centra Chicaga užívala. Jenže tentokrát byly moje smysly maximálně zbystřené: otáčela jsem se za každým stínem, nedůvěřivě hleděla na každého, kdo postával kolem. Ethan byl pod mou ochranou a já ho na své hlídce neztratím.

Jonah stál na rohu Michiganské a Kaštanové a jeho narezle hnědé vlasy povlávaly v lehkém vánku. Byl vysoký, dlouhonohý a s ostře řezanými rysy, takže disponoval vizáží filmového hezouna. Vzhledem k jeho báječné povaze a smyslu pro humor snad ani neměl nárok na to být nezadaný. Bohužel měl v oblasti vztahů trochu smůlu.

„Merit, Ethane,“ řekl s kývnutím hlavy.

„Jonahu,“ odvětil Ethan. Jeho tón byl jednoznačně zdvořilý, ale přesto si pohledným kapitánem strážní nebyl na sto procent jistý – obzvlášť když jsme já a Jonah jakožto partneři u Rudé gardy byli svázáni poutem, které mezi mnou a Ethanem nebylo. A Ethan byl dostatečný alfa samec na to, aby mu toto pouto připadalo trochu příliš svazující.

„Ještě jsi nic neviděl?“ zeptala jsem se.

„Zatím ne. Čekal jsem na vás, protože jste mě sem pozvali. Příliš mnoho upírů na jednom místě znamená problém.“ Ukázal ke kostelu obklopenému policejními vozy a sanitkami. „Je tady kolem spousta poldů. Myslím, že šance na zopakování cadoganského dramatu je malá. Přijeli jste sem v Moneypenny?“

„Ne, Lindseyiným SUV,“ řekla jsem.

„Dobrá. To ještě snižuje pravděpodobnost, že vás sem bude sledovat – tedy pokud se dívá.“

„Zatím tomu nic nenasvědčuje,“ řekla jsem, když jsme společně kráčeli nahoru po Michiganské. „Ale pořád ještě hledáme.“

„Při takovém představení člověk očekává repete.“

„To opravdu čekáme,“ souhlasil Ethan. „Budeme připravení.“

Doufala jsem, že má pravdu, ale nepodceňovala jsem riziko. Cena by byla zkrátka příliš vysoká.

Čtvrtý presbyteriánský kostel se nacházel mezi obchody a věžáky v oblasti čilého turistického ruchu. Stála tam svatyně a samostatné farní budovy a v prostoru mezi nimi bylo nádvoří, oddělené od Michiganské avenue klenuťou, krytou spojovací cestou.

Dnes v noci bylo nádvoří ohraničeno žlutou policejní páskou, z níž bylo na první pohled jasné, že se tady stalo něco zlého. Podél pásky už stáli čumilové s připravenými telefony, aby si mohli vyfotit místo činu.

Už se k nám blížil můj dědeček v hnědých botách s tlustou podrážkou a v kostkované košili zastrčené do volných hnědých kalhot. Na hlavě už neměl moc vlasů a do tváře se mu sympaticky vepsal věk. Měla jsem ho šileně ráda.

V současné době chodil o hůlce, protože se ještě zotavoval po nešťastné potyčce kvůli muži, který mu na chvíli přebíral funkci. Šel však svižně, a i když se tvářil nevesele, objal mě.

Snažila jsem se balancovat mezi tím, abych dědečkovi projevila náklonnost (pevným objetím), ale zároveň mu neublížila (pevným objetím, kterým bych mu pochroumala žebra, která se teprve hojila). Neheknul bolestí, a tak jsem to považovala za vítězství. Voněl mentolovými mazadly, která rád používal na bolavé svaly, a já si tuto vůni budu už navždy spojovat s víkendovým přespáváním v dědečkově domě.

„Mrzí mě, že tě zase vytahuju ven po tom, čím sis už dneska večer prošla,“ řekl, pustil mě a nabídl ruku Ethanovi. „Ethane.“

„Chucku,“ řekl Ethan. „Nemusíte se omlouvat.“ Ukázal na hůlku. „Vypadá to, že to zvládáte.“

„Už ne tak dobře, jak jsem byl zvyklý,“ odpověděl, „ale určitě už je to lepší.“

„A na Jonaha si pamatuješ, dědečku. Kapitán stráží v Domě Greyů.“

„Samozřejmě,“ pravil dědeček a hned si na to potřásl rukama. „Rád vás zase vidím.“

Podívala jsem se na jeho tvář a našla mu kolem očí nešťastné vrásky. Nyní už byl sice ombudsman, a ne vyšetřovatel vražd, ale policista v jeho očích se nezapřel.

„Je nám moc líto ztráty, která se přihodila detektivu Jacobsovi,“ řekla jsem. „Znal jsi jeho syna dobře?“

„Moc ne,“ přiznal děda. „Brettovi bylo dvacet pět, už se osamostatnil, ale jednou nebo dvakrát jsem se s ním setkal u Arthura doma na večeři. Po všech stránkách to byl dobrý kluk. Není důvod myslet si, že provedl něco, co by z něj udělalo něčí cíl.“

„Předpokládám, že s pohřbem budou vyčkávat až na výsledky pitvy?“

„Myslím, že ano. Může trvat několik dní, než vydají tělo. Detektiv si mezitím vezme volno, bude se svou rodinou.“

„Prosím, vyříd'te mu naši upřímnou soustrast,“ řekl Ethan.

„Jistě,“ slíbil dědeček. „Teď udělejme pro Bretta co můžeme a pojďme se podívat.“